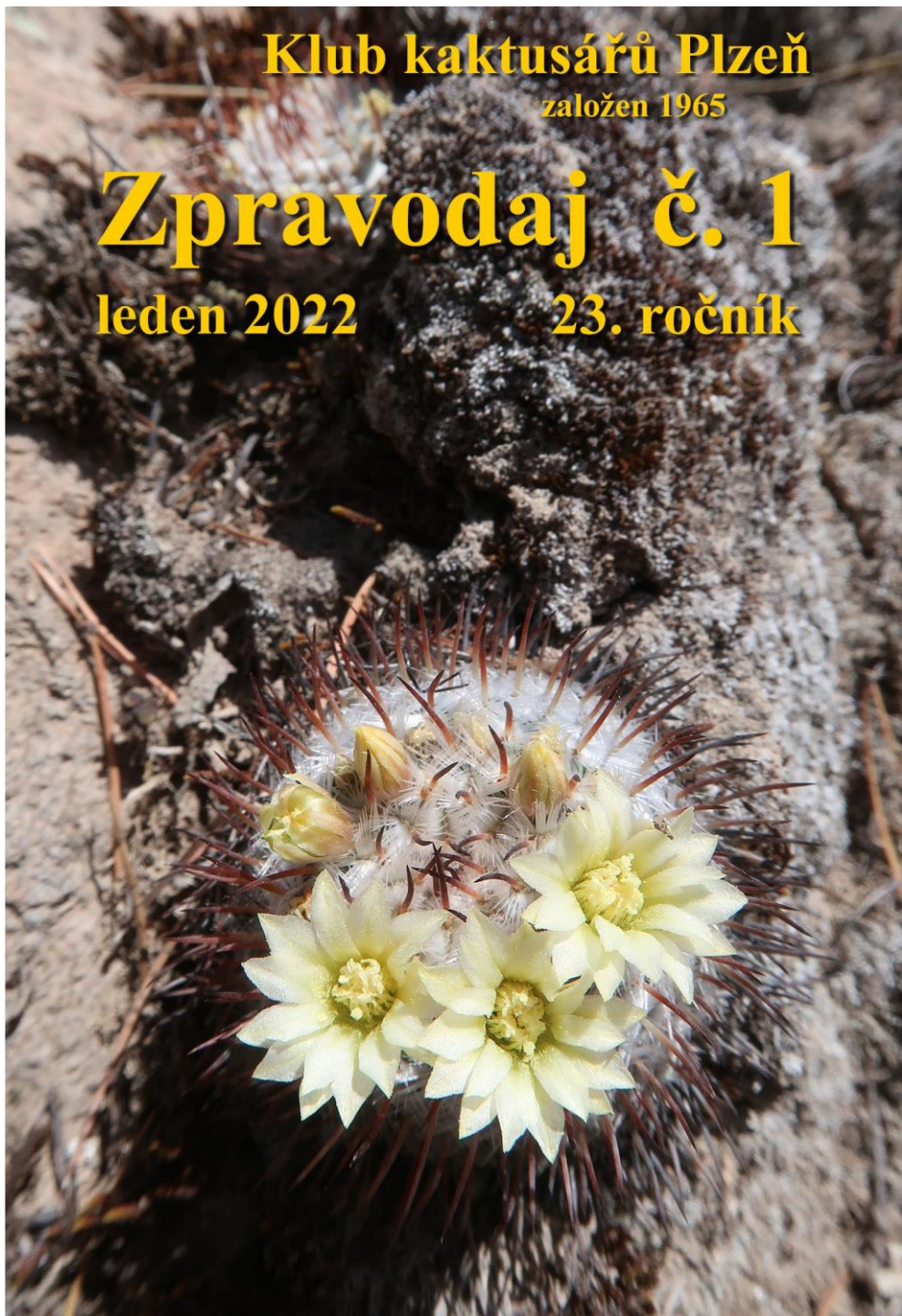

Klub kaktusářů Plzeň
založen 1965

Zpravodaj č. 1

leden 2022

23. ročník

Vážení přátelé,

ani se nechce věřit, jak ten čas letí, je tu leden roku 2022. Pro kaktusáře a sukulentáře je leden symbolem naděje a očekávání, jaro už není tak daleko, byť nás ta pravá zima teprve ještě čeká. Ale přeci jen se už prodlužuje den, a tak je veseleji a můžeme začít třeba vysévat „na okně“, nebo přesazovat výsevy, co jsme vyseli na podzim do kultivátoru. A kdo se dostane k zazimovaným rostlinám, může v předjaří přesazovat i sbírkové rostliny. Protože až začne to opravdové jaro, bude se vše, co jsme v zimě udělali, hodit.

Loňský rok byl, jaký byl. Přáli jsme si, aby byl asi lepší, ale musíme se smířit s tím, že jsou věci, které nemůžeme příliš ovlivnit. Přesto si myslím, že jsme z pohledu našeho zájmu využili všech možností, které jsme měli. Uspořádali jsme výstavu jak v Plzni, tak v Klatovech, proběhlo zde mezinárodní setkání pěstitelů notokaktusů reprezentované sdruženími Notosekce a Internoto, Kolokvium si udrželo svůj lesk, a nakonec jsme se od června osobně scházeli i na všech našich plánovaných členských schůzích. Byť podmínky nejsou ideální a vzhledem k silně omezenému provozu velkého sálu Kulturního domu JAS nás musí na zimních členských schůzích zahrát trochu i ta naše kaktusářsko-sukulentářská víra. Ale bylo už i hůř.

Důležité je, že jsme neztratili vzájemný kontakt, že se dokážeme scházet a osobně podporovat i mimo oficiální klubové aktivity, a že se nemusíte osýchat podělit se s kolegy nejen o své radosti, ale i starosti. Ostatně od toho je klub klubem. Přejme si, aby nám ten letošní rok umožnil dělat to, co jsme vždy dělali a považovali většinou za samozřejmé. Přejme si, aby nám vydržela všechna stávající přátelství a abychom našli přátelství nová. Přejme si ale hlavně, abychom zůstali zdraví, protože bez zdraví je vše ostatní druhořadé.

výbor Klubu kaktusářů Plzeň

1/ Program členských schůzí

měsíc	přednáška	tombola	nedělní návštěva
prosinec 2021	J. Musil - Mexiko 2020	nekonala se	nekonala se
leden 2022	J. Čáp - Mé oblíbené lobivie	J. Vinař	J. Musil
únor 2022	nekoná se	nekoná se	nekoná se
březen 2022	P. Kuták - Kaktusářské akce roku 2021	nekoná se	J. Jiška

2/ Nedělní návštěvy

V listopadu a prosinci 2021 jsme nedělní návštěvu nepořádali. Touto dobou bylo vždy obtížné zorganizovat jakoukoliv návštěvu sbírky, nabídka je silně omezená a většina členů ani nemá náladu v takto pozdně podzimním nečasů někam jezdit. O to více se těšíme na tu první novoroční návštěvu. Mnoho let jsme využívali možnosti navštívit záložní skleníky v Zoologické a botanické zahradě v Plzni. Bohužel kaktusy jsou zde v silné defenzivě, a tak už se v posledních letech jednalo spíše o návštěvu symbolickou. V posledních letech však v Plzeňském okolí vzniklo několik sbírek s celoročním provozem a bylo by škoda toho nevyužít.

Druhou lednovou neděli, tj. 16. 1. 2022 jsme se sešli ve sbírce u Jirky Musila. Díky zprovoznění druhého vytápěného skleníku je velký skleník nebývale volný a nebyl problém se dovnitř vejít. Uličky byly dokonce volnější než v letním období. Moc toho nekvetlo, ale nejdůležitější bylo znovu se potkat a v klidu si popovídat nad kaktusy.

V únoru jsme se chystali k návštěvě u Honzy Jišky ve Štěnovicích, ale vzhledem k tomu, že nás opět dostihla pandemická vlna a nechceme ji podporovat osobními kontakty, bude odložena na březen.

3/ Společenská kronika

V lednu oslaví svá životní jubilea naši dlouholetí aktivní a významní členové. **Břetislav Benda** oslaví 75. narozeniny a **Luboš Loose** oslaví 60. narozeniny. Oba jsou sportovně založení a udržují se ve vynikající fyzické kondici. Museli jsme se dvakrát podívat, jestli čteme datum jejich narození správně. Přejeme jim, ať jsou i nadále plni sil a elánu jak sportovního, tak kaktusářského, ať je i nadále baví kaktusářit na 1000% tak, jako doposud. Blahopřejeme!

4/ Bál Klubu kaktusářů Plzeň

Je to smutné, ale ani v roce 2022 bál nebude. Všichni jsme věřili, že už bude klid a že po dvou letech nebude nic bránit tomu, abychom pokračovali v mnohaleté bálové tradici. Bohužel situace je stále velmi nejistá. Museli bychom reagovat ze dne na den, a to vzhledem k rozsahu akce není dost dobře možné. Abychom bál ekonomicky utáhli, nemůže být omezení počtu účastníků, které momentálně platí. A abychom prodali dostatečný počet vstupenek, musel by už teď probíhat jejich prodej. I za normální situace to bylo vždy s napětím, zda se vstupenky prodají, aby bál nebyl ve ztrátě. Jinak bychom museli cenu výrazně zvýšit, a to se nám nechce, neboť bál děláme zejména pro sebe a není primárním cílem na něm vydělávat, ale ani prodávat. A letos bychom šli do obrovského rizika. Ale nezoufejme, příští rok už bál určitě bude. Vždyť už máme zamluvený termín a to na 4. února 2023.

5/ Časopis Kaktusy a členské příspěvky

Připomínáme všem našim členům, že je potřeba uzavřít a odeslat objednávku časopisu, a že tedy potřebujeme od vás závaznou objednávku. V dnešní době elektronického bankovníctví a e-mailu není až takový velký problém toto vyřešit. Kdyby přesto, tak postačí kontaktovat někoho z výboru (na adrese vybor@kkplzen.eu) nebo telefonicky nebo přímo pokladníka klubu Karla Sladkého.

Členství: 200 Kč

Členství + časopis Kaktusy: 500 Kč

Členství + časopis Kaktusy s doručením na adresu: 580 Kč.

Prosíme naše členy, aby částku uhradili nejlépe převodem na klubový účet: 2701158336 /2010

6/ Zpravodaj Klubu kaktusářů Plzeň

Přátelé, příspěvků do našeho Zpravodaje je neustále nedostatek. Pokud se vám Zpravodaj líbí a chcete, aby pokračovalo jeho vydávání, budete se muset všichni zamyslet a nějaký příspěvek napsat. Zamyslete se, co vám pěkně rostlo nebo naopak z nějakého důvodu nerostlo, co jste nového vybudovali, u koho jste kde byli na návštěvě, co vám vykvetlo nebo jakou zajímavou rostlinu jste kde viděli a zkuste o tom napsat pár řádek. Nemusí to být nic odborného, stačí psát od srdce.

7/ Výroční členská schůze Klubu kaktusářů Plzeň

Bývalo zvykem, že se výroční členská schůze konala vždy v únoru. Bohužel vzhledem k aktuální situaci, kdy se může scházet maximálně 50 lidí (což je v našem případě neusnášení schopný počet členů), jsme nuceni i letos VČS prozatím odložit. Předpokládáme, že se uskuteční v nejbližším možném termínu, pravděpodobně v březnu. Budeme vás s předstihem informovat.

Na nalezišti *Mammillaria perezdelarosae* subsp. *andersoniana* W.A.Fitz Maur. & B.Fitz Maur.

(k fotografiím na titulní a zadní straně Zpravodaje)

Mammillaria perezdelarosae a její příbuzná subspecies *andersoniana* jsou nádherné malé rostlinky, které byly nalezeny a popsány v poměrně nedávné době. *Mammillaria perezdelarosae* popsaly v roce 1985 botaničky Helia Bravo a Léia Scheinvar a *Mammillaria perezdelarosae* subsp. *andersoniana* byla popsána v roce 2001 manželi Waltrem Alfredem a Betty Fitz Mauricovými. Jsou to rostliny patřící do série *Stylotaelae* a jsou příbuzné s *Mammillaria bombycina*.

Jako fanda mamilárií a těch malých zvlášť, jsem s povděkem přivítal fakt, že v plánu navštívených lokalit při naší mexické cestě plzeňských kaktusářů na jaře roku 2020 bylo i nové naleziště *Mammillaria andersoniana*. Přiznávám, že jsem si o to tak trochu i řekl.

Na konci špatně sjízdné cesty jsme dne 11. března 2020 opět zaparkovali u vrat velkého ranče, do batohů přidali něco k jídlu a pití a vydali se na pěší túru do pohoří Santa Barbara. Píšu "opět zaparkovali", protože na stejném místě už jsme byli v roce 2018. Po stejné cestě jsme tehdy stoupali nejprve do mírného svahu a potom docela náročným výstupem po skalách až na vrchol prvního hřebene.

V roce 2018 jsme přesné údaje o lokalitě námi hledané rostlinky neměli, takže jsme prozkoumávali kdejakou skalku. Sice jsme tehdy rostliny *Mammillaria andersoniana* nenalezli, ale kochali jsme se jinými rostlinami, například *Mammillaria gilensis* Boed., *Mammillaria densispina* (J.M.Coult.) Orcutt M., *Echinocereus acifer* (Salm-Dyck) Lem. Největší fešáci však byly krásně vytrněné exempláře *Echinofossulocactus polyacanthus* n. n.

lokalita *Mammillaria andersoniana*, Sierra Santa Barbara

Mammillaria andersoniana, Sierra Santa Barbara

rostliny *Mammillaria andersoniana* v lavůrcích, Villa García

Pro upřesnění ještě poznámka – v roce 2018 jsme naši cestu absolvovali v říjnu, takže jsme moc květů na rostlinách neviděli. V roce 2020 jsme jeli koncem února a v březnu a řada rostlin kvetla. A zvláště uvedení fosuláci byly v květu, takže bylo co fotit.

Pod překonání hřebene už cesta nebyla tak náročná, ale ještě docela dlouhá. A když jsme pak stáli pod skálou cca 5x5 m velkou, museli jsme obdivovat, že tohle mininaleziště někdo objevil. Na téhle skále rostly *Mammillaria perezdelarosae* ssp. *andersoniana* jinak, než jsme byli zvyklí tento druh vidat. Ty původně nalezené andersonky rostly na vrcholcích skal v mělkých prohlubních společně s mechem a lišejníky, to znamená, že asi suchem netrpěly.

Lze to zřejmě vysvětlit tím, že tyto horské rostlinky rostou u Villa Garcia i zde v Sierra Santa Barbara ve výškách přes 2000 m a na skalách v jejich okolí kondenzuje za chladných nocí vlhkost ze vzduchu a stéká k jejich kořenům. I výše uvedená skála byla vlhká a porostlá mechem a lišejníky a v nich a ve spárách skály rostly tyto krásné kuličky. Štěstí jsme měli i v tomto případě – řada rostlin měla poupata a ta s přibývajícím časem rozkvétala, takže ke konci naší návštěvy, jsme měli možnost nafotit si spoustu kvetoucích andersonek.

Původní lokalita *Mammillaria perezdelarosae* ssp. *andersoniana* se nachází u Villa Garcia, což je asi 100 Km severně od Sierra Santa Barbara. Tuto lokalitu jsme navštívili o jeden den dříve (10. března 2020) a také jsme měli možnost fotit rostlinky v květu. Bylo tedy možné vidět rozdíl u rostlin z obou nalezišť. U Villa Garcia bíle kvetoucí rostliny s krátkými rovnými trny s černohnědou až černou špičkou. Zde v Sierra St. Barbara žlutě kvetoucí s přibližně 2x delšími trny a špička trnů od černé přes tmavohnědou, světlou hnědou až téměř bílou.

Když jsme si vyfotili téměř všechny dosažitelné rostlinky na té 5x5 m skále a přátelé si posedali se svačinou v okolí, řekl jsem si, že nám tu chybí Karel. Toho po úrazu bolelo koleno, a tak zůstal s Jirkou V dole pod horami. Karel totiž většinou nechodil s celou skupinou, ale prozkoumával vršky nad námi. Když tedy Karel chyběl, rozhodl jsem se ho zastoupit a vydal jsem se po skalách nahoru nad naleziště. A ona tam byla další skála porostlá mamilárkami a nad ní další a tak dál až nahoru na kopec. A tam už i zdejší andersonky rostly v lavůrkách, tak jak jsme byli zvyklí u Villa Garcia. Takže díky tomu, že Karla bolelo koleno, jsem objevil, že ta původní skála je jen spodní okraj docela rozlehlejšího naleziště, udělal já. Jinak by to určitě objevil Karel.

Závěrem musím říci, že vidět stovky kvetoucích rostlinek *Mammillaria perezdelarosae* ssp. *andersoniana* byl pro mě nezapomenutelný zážitek, který si občas připomínám pohledem na pořízené fotografie.

Honza Jiška

Cestovatelův průvodce gastronomií

Chřestýš na chilli

Já osobně považuji mexickou kuchyni za velmi dobře požitelnou, chutnou a zajímavou. I ten čerstvý koriandr, jemuž místní říkají cilantro, mám rád, k tomu jídlu mi celkem sedí. Proto jsem trochu trpěl, když jsme se přesouvali mezi botanickými zastávkami poblíž větších měst a většinou bez zastávky míjeli různé slibně vypadající stánky s místní kuchyní.

Je sice fakt, že naším hlavním zájmem byly zejména kaktusy, ovšem trochu podezřívám vedoucího výpravy, že mu přišel vzhled nás ostatních zbytečně široký. Na naše četné žádosti o gastronomickou zastávku nás většinou chlácholil příslibem napůl ztvrdlé housky s kouskem sýra večer, v lepším případě nám doporučil konzumaci banánu a plechovky piva. Pouze občas, asi abychom si moc nepřivykli, svolil se zastávkou v nějaké zajímavé občerstvovně.

Kdesi uprostřed Mexika leží křižovátka 2 silnic, jedna ze severu na jih, druhá z východu na západ. A v tomto místě na konci světa Mexičané postavili pár baráků a nazvali to městem. Přemluvíli jsme vedoucího výpravy ke krátké gastropauze a slíbili, že budeme rychlí a hodní při nadcházejícím přesunu dále. Asi i proto jsme se rozdělili do dvou sousedních stánků, abychom byli dříve hotovi.

Já samozřejmě upřednostnil „placičkárnu“ postarší Mexičanky. Ta, když viděla skupinku gringů, pookřála, roztopila plotnu a začala nám nabízet plněné tortilly. Klasika: ohřát tortillu, poklát předem připravenou masovou směsí, trocha zeleniny, asi i sýr nabízela, zamotat, zapéct, nakrmit hosta. První tortilla do mne zasvištěla celkem rychle, však ono to nebývá nijak přehnaně velké. Šel jsem si pro další kousek a trochu okouněl, co že tam má paní za další náplně. Ta asi tušila, že jsem zvědavý, takže začala ukazovat co je co, až došlo na další misku, ke které poznamenala něco jako: Carne chile cascabelo.

Neumím španělsky, ale považuji za cestovatelskou čest naučit se aspoň názvy jídla a pití, abych nevypadal jako úplný blbec. Takže v mém překladu „maso z chřestýše na chilli“ znělo úžasně a bylo nutné ochutnat... O kulinářském objevu jsem samozřejmě informoval i kolegy, taktéž ochutnali. Moudře jsme pohovořili o lovu jedovatých hadů za účelem konzumace, celkem nám to všem připadalo přirozené. Však jsme již slyšeli zkazky o tom, jak Mexičan v bílé košili veze mrtvého chřestýše na nosiči kola po prašné cestě k nedělnímu obědu a tak podobně. Prý to chutná jako ryba, ale je to tužší maso.

Každopádně jsme dobře pojedli, popili a drahé to nebylo. Pouze odpoledne na mne trochu padla obava, zda se mi nebudou chtít mstít ty jedovaté potvory za to, že jsem jim snědl kamaráda. Nemám tu žoužel bez končetin rád. Co když to ze mne ucítí? Stejně jako se mi zdá, že po pobytu v Číně na mne psi dost často vrčí?

Skutečnost ovšem často bývá obyčejnější, než se zprvu zdá. Když jsem procházel e-shopy se semínky chilli, propojily se myšlenky na chřestýší směs s obrázkem a nápisem na displeji a já prožrel. Samozřejmě nelze vyloučit, že tu a tam neposlouží masitý chřestýš jako vítané zpestření

domorodého jídelníčku. Před několika lety bylo možné v Praze v jedné z restaurací pojišť kus chřestýše na houbách, myslím, že dovoz z Bolívie. Ovšem v našem případě se s vysokou pravděpodobností jednalo o pouhou směs mletého masa se zeleninovou paprikou, která se nazývá „Chile Cascabel“. Paprika tvaru a velikosti malého rajčete, většinou mírně pálivá. S chřestýšem má společného pouze to, že po usušení celých papriček semena uvnitř chrastí. Takže žádná gastronomická senzace se zase nekonala.

Jirka Konstantinovič

Kaktusový kompost

Když jsem začínal pěstovat kaktusy, bylo mi 12 let. Tenkrát jsem hlal informace z knihy od pana Jelínka: O kaktusech a snažil se postupovat přesně podle návodu. Dodnes si pamatuji na jeden veliký omyl, ke kterému mě navedlo v knize použité názvosloví. Ono takové nevinné doporučení, že je třeba jako základ kaktusového substrátu použít hlínu může být v našem kraji dosti zavádějící, o to více pro mě tenkrát školou povinného a neznalého jinocha. Obzvláště, když onen jinoch ví, že tam, kde tráví prázdniny, se přeci chodí na „hlínu“ do díry za vesnicí. Na hlínu, se kterou se vymazávala už po desetiletí místní kamna. „Jaké to nebyvalé štěstí, jinde v okolí sotva takovou povtívu „hlínu“ mají!“, pomyslel jsem si.

No nemohlo to dopadnout dobře. Nezachránil to ani říční písek, ani vychvalovaná zetlelá listovka z bukového listí uzralá na vápencovém podkladu. Po první závlivce a proschnutí se z hlíny vhodné tak akorát na pálení cihel vytvořila téměř neprodyšná a nerozbitná napodobenina hliněného květináče, z které trčely uvězněné nebohé kaktousky. Svůj omyl jsem záhy pochopil a bylo třeba hledat jiné řešení. Jakou zem a odkud jsem nakonec použil, to už si dnes nepamatuji, ale od té doby jsem byl velice nedůvěřivý k jakékoliv zemi, která by byl jen vzdálené připomínala tu naši místní běžnou jílovitou zem na polích.

Asi i z toho důvodu jsem nikdy nesdílel ani radost z čerstvě vyhrabaných krtinců. Připadalo mi to stejně, jako bych to nabral někde na poli, jen zrovna trochu nakypřeně tím malým pracovitým stvořením, žijícím pod zemí. Po nějakou dobu jsem si vystačil se zemí ze zahrady, která byla u nás relativně písčítá, ale nebylo to zdaleka ideální. Navíc když se moje každoroční potřeba země začala radikálně zvětšovat, bylo tedy nutné vymyslet nějaké systematické řešení. Vyřešil jsem to nakonec radikálně, znárodnil jsem doma kompost! Tedy jeho podstatnou část.

Ano takový kompost to je hotový poklad na zahradě, to ví samozřejmě každé malé dítě a není to nic nového. Ale aby se dal použít i pro kaktusy, je potřeba, aby byl přeci jen více uleželý. Dopracoval jsem se nakonec k tříletému cyklu. Prvním rokem sbíráme veškerý odpad ze zahrady, tak jako každý. Do kompostu dávám ale i použitý kaktusový substrát, čímž dochází k jeho recyklaci. Použiji se tak znovu i ingredience, které jinak musí člověk kupovat, zejména ty vhodné k provzdušnění substrátu (láva, antuka, tuť, pemza apod.). Na podzim přemístím syrový kompost i s čerstvě sesbíraným listím ze zahrady pod záhon na rychlenou zeleninu. V tom místě býval skleník. Mám zde zapuštěné základy, kde po vytěžení vzniknou dva souběžné, cca 60 cm hluboké výkopy o rozměrech 1x3 m. Každý rok vyberu ale jen jednu polovinu. Tu polovinu, která již 2 roky odpočívá. I tak je to více než 1,5m³, což je pro mé účely zcela dostatečné množství, které nestihnu za rok spotřebovat. Díky tomu, že nad kompostem pěstuji zeleninu, udržuji tlející kompost přiměřeně vlhký i v letním období, kdy jsou velká sucha. To napomáhá jeho rychlejšímu zrání.

Po dvou pěstebních sezonách je již běžný organický materiál dostatečně rozložený a je možné přistoupit k „vytěžení“ kompostu. Na konci sezóny tedy vždy vyberu jednu polovinu a zeminu prokátruji, abych oddělil případné nezetlelé nebo nevhodné částice. Snažím se tuto činnost dělat v období na přelomu září/ října, kdy bývá sucho a substrát může také ještě proschnout.

Takovýto kompost pak ukládám do dvou 200l sudů pro okamžité použití v další sezoně. Samozřejmostí je, že doplním i dvě 100 l sýpky s namíchaným substrátem pro zimní přesazování, umístěné ve skleníku.

Pro „Mexičany“ používám směs 2 dílů kompostu, 1 díl praného říčního, resp. betonářského písku, 1 díl vápencového písku a 1 díl provzdušňujícího materiálu dle možností (láva, pemza, tuf, antuka atd), pro „jižany“ pak nahrazuji vápenec dalším dílem kompostu případně rašelinou, pokud potřebuji snížit pH. Vzduch v substrátu je velmi důležitý pro zdravé kořeny a správnou výživu. Již samotný kompost je výrazně více provzdušněný než běžná zahradní zem a rostlinám to svědčí.

Ostatně již pan Šustr ze Záluží kompost jako základ pro kaktusový substrát používal a měl parádní rostliny. Patrně i díky tomu se některé jeho rostliny uchovaly v našich sbírkách dodnes. Já mám například po panu Šustrovi ve své sbírce dva *Ferocactus glaucescens* a prastarou rostlinu *Leuchtenbergia principis* (na fotografii).

Jirka Musil

AG Echinopsis-Hybriden

V loňském roce jsem se stal členem německé pracovní skupiny pěstitelů hybridů. Dovolte mi, abych vás s tímto spolkem podrobněji seznámil. V názvu skupiny je sice uvedeno Echinopsis, ale ve skutečnosti se členové zabývají křížením i mnoha jiných rodů. Nejvíce Trichocereus (používá se zkratka TH – Trichocereus hybridy), Echinopsis (EH), Lobivia (LH), Hildewintera (HWH), Chamaecereus (CHH), Akersia (AKH), Matucana, Cleistocactus atd. V posledních letech se stále více prosazují multihybridy (MH), tj. kříženci několikanásobní.

Členů skupiny je v současnosti něco málo přes 200, nejvíce samozřejmě z Německa, odhadem asi čtvrtina je z dalších států Evropy a několik členů je i z USA a Číny.

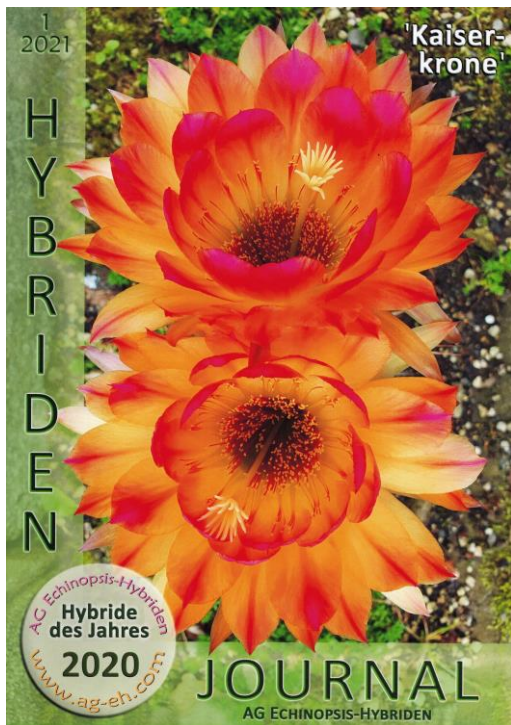
Každoročně v září se pořádá setkání členů. V r. 2019 a 2021 bylo v Regensburgu (2020 se setkání kvůli covidu nekonalo), což je pro Čechy velmi příhodné místo, nadohled od našich hranic. Kromě povídání na různá témata se tu např. „porcují“ potomci vydařených novinek z posledních let (letos bylo v nabídce 20 různých kříženců), které se u několika stolů okamžitě roubují na připravené podnože. Někdy je zájemců tolik, že se nabízená rostlina musí rozporcovat na kousky po několika málo areolách, aby vyšlo na všechny. Skupina má ale tento způsob roubování již léta vyzkoušený.

3x ročně vychází časopis, celobarevný, ve formátu A4, se spoustou fotek ve výborné kvalitě. V posledním čísle ročníku je vždy nabídka semen od členů pro členy. Jsou zdarma, platí se pouze poštovné. Je možné si vybrat maximálně 20 křížení (+náhrady). Nekvetoucí semenáčky z této akce (i z jiných darů od skupiny), ale není povoleno distribuovat mimo skupinu. Po vykvetení a představení na fóru nebo v časopisu a po namnožení rostliny má přednostní právo na potomky poskytovatel semen, následují další zájemci z řad skupiny a pak teprve ostatní. Nováčci v řadách AG si mohou požádat o tzv. startovní nabídku semen – 10 porcí křížení dle vlastního výběru z nabídky pro nové členy. Tato startovní nabídka je zcela zdarma.

Zájemci o pěstování hybridů najdou bližší informace na stránkách (<http://www.ag-eh.com>). V sekci pro členy jsou k nahlédnutí předchozí ročníky časopisu, nabídky semen a další dokumenty. Na titulní stránce webu si všimněte fotografií hybridu KE.2012.034 pana Hartmuta Kellnera. Jsou tu zdokumentovány 4 rostliny z jediného křížení mezi rostlinami Vineta a Cantora Gelb. Všechny jsou skvostné.

Vysvětlím na předchozím hybridu zavedený a vyžadovaný systém zkratk a označování rostlin. Zkratka KE.2012.034 znamená, že rodiče sprášil p. Kellner v roce 2012 jako 34. křížení v daném roce. U jednotlivých rostlin je uvedeno ještě poslední dvoučíslí KE.2012.034.01, které označuje jednotlivé rostliny ze semen z jednoho plodu – většinou se toto označuje při prvním vykvetení. Moje zkratka je JSK a pokud bych od p. Kellnera dostal 2 semena ze stejného plodu a z obou těchto semen bych vypěstoval kvetoucí rostliny, měly by tyto rostliny označení KE.2012.034.JSK.01 a KE.2012.034.JSK.02.

Nejlépeším hybridům se pak většinou dostane v časopisu lépe zapamatovatelného názvu. To se opět pokusím vysvětlit na matce předchozího hybridu. Vineta je také křížencec p. Kellnera (KE.2001.67.1) a je to multihybrid. Matka byla LH Dessau (L. hertrichiana x Ech. calliantholilacina, FR 776) a otec TH Gräasers Überraschung (Tr. thelegonus x TH Shigra). Protože rostlina KE.2001.67.1 je velmi efektní, byla p. Kellnerem představena v roce 2015 na stránkách časopisu a pojmenována Vineta.

Léty zkoušení a pokusů jsou již vytipováni vynikající rodiče. Např. MH Wörlitz (zvláště jako matka), TH Cantora Gelb (Tr. candicans žlutý kv. x Ech. toralapana), LH Asterix a další. Tito rodiče dávají mnoho vynikajících potomků s různobarevnými květy.

Na adrese (<https://www.hybridenforum.de/fw5/>) je diskuzní fórum s hodnotnými informacemi, databází hybridů a velkou galerií fotek. Některé sekce fóra – např. Nabídka, poptávka, přístup do databáze aj. jsou ale přístupné pouze členům AG-EH.

Pracovní skupina vydala v roce 2012 knihu Hybridenbuch 1 (285 stran – přes 500 fotek hybridů), která je už beznadějně nedostupná. Její sken je ale k dispozici v členské oblasti webových stránek. Koncem letošního roku by měla vyjít Hybridenbuch 2.

V roce 2019 byla Německou kaktusářskou společností – DKG, vydána kniha Blütenzauber der Hybriden, napsaná členy AG-EH Ingo Bartelsem a Rüdigerem Baumgärtnerem.

Jeden z nejžádanějších hybridů posledních let je EH Sunny (J.2014.0031.007) vyšlechtěný Wladimírem Jassanem. Nejlepší pozvánkou mezi pěstitele hybridů jsou videa p. Jassana s ukázkou jeho úspěchů šlechtitelských (<https://www.youtube.com/channel/UCQkUuqY5Ss7NMst3u3fhyJg/videos>).

Pepa Skála

Tento zpravodaj vydává pro své členy Klub kaktusářů Plzeň, z. s., Žižkova 1663/45, 30100 Plzeň, IČ: 01798472, bankovní spojení: 2701158336/2010, klubové internetové stránky: kkplzen.eu, náklad: 150 výtisků. Veškeré náměty, podněty, připomínky můžete sdělit každému členu výboru, e-mail: vybor@kkplzen.eu, články a fotografie zasílejte na e-mail: Laabus@seznam.cz
Zpravodaj č. 2/2022 vyjde 10. 3 2022

Bezplatné

Mammillaria andersoniana, Villa Garcia, Zacatecas

Mammillaria andersoniana, Santa Barbara, Guanajuato